

Sygn. akt I C 993/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Maria Otrębska

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2019 r. w Jaśle

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko P. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego P. (...)z siedzibą w W. na rzecz powoda M. M. kwotę 4.309,91 zł (cztery tysiące trzysta dziewięć złotych 91/100) z odsetkami ustawowymi od 21.09.2017 r. do dnia zapłaty,

2. oddala powództwo w pozostałej części,

zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.242,26 zł (dwa tysiące dwieście czterdzieści dwa złote 26/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 993/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z 16.10.2019 r.

Powód M. M. domagał się zasądzenia od pozwanego P. (...)z siedzibą w W. kwoty 5.101,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 16.09.2017 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie wnosił o zwrot kosztów procesu.

Wskazał, że dochodzone roszczenie stanowi różnicę pomiędzy kwotą odszkodowania wypłaconego dobrowolnie przez korespondenta czeskiego towarzystwa (...)S. – C. T..U. SA. (2.374,43 zł), a kwotą faktycznych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu – A. (...). W dniu 11.08.2017 r. pojazd ten uczestniczył w wypadku komunikacyjnym, którego sprawca posiadał ubezpieczenie w zakresie OC

w K. P. A.S. S. została zgłoszona C. T..U. S.A. jako korespondentowi zagranicznego towarzystwa. W wyniku przeprowadzonego przez C. T..U. S.A. postępowania likwidacyjnego poszkodowanemu B. G. wypłacono odszkodowanie w kwocie 2.374,43 zł.

Natomiast 31.08.2017 r. poszkodowany B. G. – na podstawie umowy cesji – przeniósł wierzytelność, obejmującą roszczenie o odszkodowanie na (...) Sp. z o.o., a ta z kolei – w dniu 03.11.2017 r. – przeniosła ją na powoda. W ten sposób powód uzyskał legitymację czynną do dochodzenia ww. roszczenia.

Powód zlecił prywatnemu rzeczoznawcy wycenę kosztów naprawy pojazdu, zgodnie z którą koszt ten wynosi 7.475,93 zł., a pozwany, wezwany o dopłatę różnicy, odmówił spełnienia świadczenia.

Ustosunkowując się do powyższego żądania pozwany Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z siedzibą w W. wniosło o oddalenie powództwa i zasądzenia od powoda zwrotu kosztów procesu.

Pozwany nie kwestionował swojej legitymacji biernej w procesie, opartej o art. 19 ust. 3 ustawy z 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (j.t. Dz.U. z 2013 r. poz. 392 z późn. zm.), kwestionował natomiast powództwo jako nieuzasadnione i nieudowodnione.

Wskazał, że szkoda została rzetelnie ustalona w postępowaniu likwidacyjnym w oparciu o wycenę rzeczoznawcy, która uwzględnia optymalizację z uwagi na zaawansowany wiek pojazdu i fakt, że nie był on serwisowany i naprawiany z użyciem wyłącznie części oryginalnych. Zasadnym było zatem ustalenie kosztów naprawy z zastosowaniem cen części alternatywnych, oznaczonych znakiem P.

Zdaniem pozwanego dalej idące roszczenie powoda wykracza ponad celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne do przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 11.08.2017 r. należący do poszkodowanego B. G. pojazd – samochód osobowy marki A. (...), nr rej. (...), uczestniczył w wypadku komunikacyjnym, w którym pojazd ten uległ uszkodzeniu.

W chwili zdarzenia jego sprawca posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w czeskim towarzystwie ubezpieczeń.

Zgłoszenie szkody zostało przekazane do (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., jako korespondenta czeskiego towarzystwa (...).S. na terenie Polski. Jego przedstawiciel dokonał oględzin uszkodzonego pojazdu i sporządził na ich podstawie kosztorys. W wyniku tak przeprowadzonej likwidacji szkody wypłacił na rzecz poszkodowanego B. G. odszkodowanie w kwocie 2.374,43 zł. Rzeczoznawca wykonał wycenę z zastosowaniem optymalizacji, polegającej na zastosowaniu do wyceny naprawy oprócz części oryginalnych, części alternatywnych, a to z uwagi na wiek pojazdu (18 lat) i związany z tym brak gwarancji producenta oraz fakt, że pojazd nie był serwisowany z użyciem wyłącznie oryginalnych części. Okoliczności te były bezsporne (dowód: kosztorys eurotax nr 244 – k. 57 - 59, akta szkody na nośniku CD – k. 64).

W dniu 31.08.2017 r. poszkodowany dokonał cesji praw w zakresie roszczenia o odszkodowanie w związku z ww. szkodą na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., a ta z kolei w dniu 03.11.2017 r. – również w drodze cesji wierzytelności – przeniosła wierzytelność, wynikającą z ww. szkody na rzecz powoda M. M.. O dokonanym przeniesieniu praw powód zawiadomił pozwanego pismem z 03.11.2017 r. (por. k. 30).

Powód, nie aprobując wysokości ustalonego przez zakład ubezpieczeń odszkodowania, zwrócił się prywatnie do rzeczoznawcy samochodowego

o zweryfikowanie kosztów naprawy pojazdu. Rzeczoznawca samochodowy w kalkulacji z 30.10.2017 r. koszt ten ustalił na kwotę 7.475,93 zł brutto.

W oparciu o tak sporządzoną kalkulację, powód wezwał pozwanego do dopłaty odszkodowania tj. o zapłatę kwoty 5.101,50 zł (okoliczności bezsporne, a nadto wykazana dowodami: kserokopiami umów cesji – k. 23 – 24 i 29, zawiadomieniami o cesji – k. 28 i 30, kalkulacja naprawy nr (...) z 30.10.2017 r. – k. 12 - 18, wezwanie do zapłaty z 08.11.2017 r. – k. 31).

Tymczasem, wyliczenie kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, wykonane na zlecenie Sądu, przez biegłego sądowego K. Ż., dokonane w oparciu o system komputerowy kalkulacji na bazie danych A. /(...)/ na podstawie oryginalnych części oraz dostępnych zamienników średniej jakości norm producentów pojazdów oraz kosztów napraw

blacharskich, mechanicznych i lakierniczych, na podstawie uśrednionych stawek, na dzień wystąpienia szkody, tj. na dzień 11.08.2017 r. wskazuje, że koszt naprawy wynosi 6.684,34 zł brutto. Wyliczenie to uwzględnia zaawansowany wiek pojazdu, jak też uśrednione stawki warsztatów naprawczych z terenu województwa (...). Jednocześnie biegły koryguje błędy i nieprawidłowości

w kosztorysach sporządzonych prywatnie na zlecenie C. T..U. S.A. (k. 19 - 22) oraz na zlecenie powoda (k. 12 - 18) - (dowód: opinia biegłego rzeczoznawcy z zakresu techniki samochodowej K. Ż. z 11.03.2019 r. – k. 80 - 85 wraz z kalkulacją naprawy systemu A. – k. 86 - 91).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności złożonych przez strony dokumentów, w tym akt likwidacji szkody, jak również opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej K. Ż.. Przedłożona opinia jest jasna, pełna, wyczerpująco odpowiada na zakreśloną tezę dowodową, a przy tym nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Uwzględniając treść końcowych wniosków, wiedzę specjalną biegłego z zakresu powierzonej mu dziedziny, a także wieloletnie doświadczenie w sporządzaniu opinii na potrzeb postępowań sądowych o zbliżonej tematyce Sąd nie znalazł żadnych okoliczności, które deprecjonowałyby jej wartość dowodową.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Na wstępie należy podkreślić, że na żadnym etapie postępowania nie była kwestionowana zasada odpowiedzialności pozwanego, która opiera się o treść art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 123 i 19 ustawy z 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (j.t. Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Jak wynika z treści art. 19 ust. 3 powołanej ustawy, poszkodowany może dochodzić roszczeń bezpośrednio od Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w przypadkach, o których mowa w art. 123.

Bezsporny pozostawał również fakt legitymacji czynnej przysługującej M. M. w kontekście załączonych umów cesji wierzytelności

z 31.08.2017 r. i z 03.11.2017 r. Poza sporem pozostawał również fakt wypłaty na rzecz poszkodowanego w toku likwidacji szkody kwoty 2.374,43 zł.

W tym stanie rzeczy, spór sprowadzał się do ustalenia wysokości rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu, uzasadnionych względami celowości i ekonomii.

Posiłkując się w tym zakresie opinią biegłego sądowego z zakresu wyceny wartości pojazdów, Sąd przyjął, że wysokość przeciętnych, ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu wynosiła według cen z dnia zaistnienia szkody kwotę 6.684,34 zł brutto. Kwota ta jest jednocześnie wysokością należnego odszkodowania. Ponieważ w toku likwidacji szkody przez ubezpieczyciela wypłacono już kwotę 2.374,43 zł, kwota świadczenia należnego stronie powodowej jako cesjonariuszowi wierzytelności wynosi 4.309,91 zł.

Powyższe uwzględnia fakt, że podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, a zatem odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Cel ten realizuje naprawienie szkody uwzględniające koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów pod warunkiem ich konieczności

i niezbędności pod względem technicznym, bezpieczeństwa oraz estetyki

i trwałości części zamiennych (vide: post. Sądu Najwyższego z 24.02.2006 r., sygn. akt III CZP 91/05).

O przywróceniu do stanu poprzedniego można mówić, gdy stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem odpowiada stanowi samochodu sprzed wypadku, biorąc pod uwagę zarówno stan techniczny, jak i trwałość i wygląd

estetyczny (tak wyrok Sądu Najwyższego z 03.02.1971 r., sygn. akt III CRN 450/70, wyrok Sądu Najwyższego z 05.11.1980 r., sygn. akt III CRN 223/80).

W sytuacji, gdy koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku. Gdy zaś koszty naprawy nie przekraczają wartości samochodu, pełne odszkodowanie należy ustalić na podstawie określonych w kosztorysie kosztów naprawy.

W przedłożonej do akt dokumentacji, zwłaszcza w aktach szkody, brak jakichkolwiek informacji odnośnie jakości i stanu uszkodzonych części, likwidujący szkodę nie ustalił, czy uszkodzone części były zamiennikami czy częściami oryginalnymi. Brak również dowodów, które wskazywałyby w odniesieniu do elementów zakwalifikowanych do wymiany lub naprawy na istnienie wcześniejszych uszkodzeń, napraw blacharskich czy korozji.

W rezultacie kosztorys, opracowany na zlecenie C. T..U. S.A. nie mógł stanowić miarodajnej podstawy ustalenia należnego odszkodowania.

Ustalenia poczynione na podstawie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego wskazują, że szkoda w pojeździe nie była szkodą całkowitą, a wartość pojazdu przed zdarzeniem wynosiła ok. 8.500 zł (vide: akta szkody – k. 64). Jak wskazano w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 12.02.1992 r. (sygn. akt I ACr 30/92, OSA 1993, Nr 5, poz. 32), szkoda częściowa ma miejsce wówczas, gdy uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, a koszt naprawy nie przekracza wartości w dniu ustalenia przez zakład ubezpieczeń tego odszkodowania. Natomiast szkoda całkowita występuje wówczas, gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody.

W konkluzji powyższego, dzieląc w pełni wyniki opinii biegłego K. Ż. (k. 81), należy stwierdzić, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu nie przekracza jego wartości, a zatem zasadne jest żądanie przez powoda rekompensaty kosztów naprawy do łącznej kwoty 6.684,34 zł brutto (art. 363 k.c.).

Powództwo podlegało zatem uwzględnieniu w zakresie różnicy pomiędzy kwotą 6.684,34 zł, a częścią wypłaconego dobrowolnie odszkodowania w kwocie 2.374,43 zł ($6684,34 \text{ zł} - 2.374,43 \text{ zł} = 4.309,91 \text{ zł}$). W pozostałej części żądanie pozwu podlega oddaleniu jako niezasadne.

Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek Sąd oparł na treści art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel ma prawo żądać odsetek w przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. Należało również uwzględnić dyspozycję art. 14 ust. 1 ustawy o Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jak wynika z akt szkodowych szkoda została zgłoszona 21.08.2017 r. przez poszkodowanego B. G.. Tym samym za zasadne sąd uznał żądanie odsetek od 21.09.2017 r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 in fine k.p.c., a więc zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia przyjmując, że powód wygrał proces w 85 % ($5.101,50 \text{ zł} / 4.309,91 \text{ zł}$). Koszty procesu wyniosły łącznie 4.775,60 złotych, w tym po stronie powoda w kwocie 2.958,60 złotych (256 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 1.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego - § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa, zaliczki na biegłego 885,60 zł), zaś po stronie pozwanej 1.817 złotych (1.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego - § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa). Powoda, zgodnie z powyższą zasadą powinny obciążać koszty w wysokości 716,34 złotych ($0,15 \times 4.775,60 \text{ zł}$), skoro jednak faktycznie poniósł koszty w kwocie 2.958,60 złotych, to pozwany powinien zwrócić na jego rzecz kwotę 2.242,26 złotych.